

na území členského státu sídla soudu, kde byla žaloba podána (opět potvrzení mozaikové zásady).

SDEU proto na společné otázky v obou spojených věcech rozhodl, že: „Osoba, která se pokládá za poškozenou údajným porušením osobnostních práv obsahem informací zveřejněných na internetových stránkách, může podat žalobu na náhradu celé nemajetkové újmy buď k soudům členského státu, v němž je vydavatel tohoto obsahu usazen, nebo k soudům členského státu, v němž se nachází centrum jejich zájmů. Tato osoba může také místo žaloby na náhradu celé nemajetkové újmy podat žalobu k soudům každého členského státu, na jehož území je nebo byl přístupný obsah informace zveřejněné na internetu. Tyto soudy jsou příslušné pouze k rozhodování o újmě způsobené na území členského státu sídla soudu, jemuž je žaloba podána.“¹¹

Jak vyplývá z rozhodnutí, SDEU pouze rozšířil pravidlo vytvořené v rozsudku Shevill směrem k „centru zájmů“ poškozeného. Co lze považovat za toto centrum zájmů bude nutné posuzovat ad hoc v každém konkrétním případě. Rozhodnutí SDEU vytvořilo výhodné postavení pro žalujícího, který si může vybrat, kde bude podávat žalobu. Tato výhoda je ale pouze zdánlivá. Je otázkou, nakolik je vhodné žalovat na území různých států podle míry poškození osobnostních práv. Je třeba vzít v úvahu náklady spojené s několika soudními řízeními, zjišťováním různého práva, kterým se bude nárok řídit a další. Jasná interpretace hraničního určovatele *lex loci delicti* pro online prostředí stále chybí.

Výklad článku 3 odst. 1 a 2 směrnice o elektronickém obchodu

Cílem směrnice o elektronickém obchodu je zajištění volného pohybu služeb informační společnosti mezi členskými státy. Jednou z překážek volného pohybu jsou rozdíly v právních úpravách jednotlivých členských států.¹² Cíle směrnice o elektronickém obchodu není harmonizace hmotněprávních ustanovení, ale pouze definování „koordinované oblasti“. V jejím rámci je právem rozhodným pro služby informační společnosti právo státu, ve kterém je poskytovatel usazen, včetně oblasti občanského práva.¹³

Samá směrnice v článku 1 odst. 4 uvádí, že nevytváří dodatečné kolizní normy. Ani článek 3 odst. 1 nemá povahu kolizní normy, neboť neřeší konflikt mezi dvěma a více dotčenými právními řády s výběrem práva rozhodného. Jeho text pouze ukládá členským státům povinnost, aby služby informační povinnosti poskytované poskytovatelem usazeným na jeho území dodržovaly platné vnitrostátní předpisy příslušné koordinované oblasti.

Ani článek 3 odst. 2 neukládá členským státům provedení do vnitrostátního právního řádu ve formě zvláštní kolizní normy. Pouze zakazuje členským státům, aby z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovaly volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

Pro výklad článku 3 odst. 1 a 2 směrnice o elektronickém obchodu SDEU uvedl, že: „Článek 3 směrnice o elektronickém obchodu musí být vykládán v tom smyslu, že neukládá provedení do vnitrostátního právního řádu ve formě zvláštního kolizního pravidla. Pokud se však jedná o koordinovanou oblast, musí členské státy zajistit, aby (s výhradou výjimek povolených v článku 3 odst. 4 směrnice) poskytovatel služby elektronického obchodu nebyl podřízen přísnějším požadavkům, než jsou ty, které stanoví hmotné právo použitelné v členském státě, v němž je tento poskytovatel usazen.“¹⁴

K analogickému použití Evropského práva doménových jmen na spory o domény .cz

Michal Košík

The decision of the Arbitration Court attached to the Economic Chamber of the Czech Republic and Agricultural Chamber of the Czech Republic dealt with analogical application of the Regulation EC/874/2004 on the domain name disputes in the .cz domain, which are governed by the Czech law. The panel of the Arbitration court ruled, that it is possible to apply the provisions of the Article 21(1) of the regulation, in cases where the Czech law does not provide enough rules which would reflect the specific nature of domain name disputes.

Inovativní právní argumentaci lze nalézt v nálezku Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky č. 00060 ze dne 8. června 2011¹, který se zabýval možností analogického použití evropských právních předpisů upravujících podmínky registrací doménových jmen v doméně .eu na spory o doménová jména v doméně .cz.

Právní věty:

Pouhou registrací doménového jména nedochází bez dalšího k užití ochranné známky nebo obchodní firmy, byť v některých případech (typicky tam, kde je doménové jméno ve své distinktivní části s nimi totožné) tomu tak být může.

Na spory o doménová jména v doméně .cz je možné analogicky použít předpisy práva Evropské unie, zejména Nařízení (ES) č. 874/2004, kterým se stanoví obecná pravidla pro zavádění a funkce domény nejvyšší úrovně .eu.

Senát Rozhodčího soudu při HK AK o jednom rozhodci se zabýval sporem o doménové jméno v doméně .cz, kde se žalující strana mimo jiné domáhala převodu doménového jména z titulů údajného porušení práv k ochranné

11 Rozsudek SDEU, bod 52.

12 Rozsudek SDEU, bod 56.

13 Rozsudek SDEU, bod 57.

14 Rozsudek SDEU, bod 68.

1 Dostupný z [www http://domeny.soud.cz/html/cz/adr/decisions/00060.pdf](http://domeny.soud.cz/html/cz/adr/decisions/00060.pdf) [cit 2-1-2012].

známce žalující, porušení práv k obchodní firmě žalující a nekalosoutěžního jednání žalované strany.

Žalovaná strana zaujala k užívání doménového jména pasivní postoj. Doménu nevyužívala a žádosti žalující o převod doménového jména odmítla s tím, že doménu hodlá později využít pro svoje webové stránky². Žalovaná strana byla pasivní i v rámci rozhodčího řízení. K žalobnímu návrhu se nevyjádřila. Senát se tedy pocho-pitelně vypořádával zejména s tvrzeními žalující strany.

S ohledem na skutková tvrzení žalující strany a absenci jakýchkoli tvrzení strany žalované měl senát za to, že žalující strana prokázala svá práva k ochranným známkám i k obchodní firmě. Samotná existence ochranné známky nebo obchodní firmy však nestačí k tomu, aby bylo prokázáno, že doménové jméno narušuje tato práva svou pouhou existencí.

K tomu senát uvedl následující:

„Práva k distinktivní části ochranné známky či obchodní firmy, mají charakter práv absolutních. To znamená, že jejich vlastník, držitel či vykonavatel může se jich domáhat vůči neurčitému okruhu ostatních osob. To však neznamená, že by ochranná známka, obchodní firma nebo jiné označení chráněné absolutními právy dávaly oprávněnému subjektu totální restriktivní kontrolu nad jejich veškerým užíváním respektive nad užíváním kterékoli jejich části.“³

„V tomto případě je tedy třeba předně zhodnotit, zda registraci doménového jména obsahujícího distinktivní část označení, k němuž má Žalující strana absolutní subjektivní práva, bylo skutečně zasaženo do práv k ochranné známce respektive k obchodní firmě Žalující strany. Nelze přitom konstatovat, že pouhou registrací doménového jména dochází bez dalšího k užití ochranné známky nebo obchodní firmy.“⁴

Vzhledem k nedostatku konkrétních argumentů a důkazů ze strany žalující strany tedy senát nepovažoval tvrzení žalující o porušení práv k ochranné známce nebo firemnímu označení za prokázané. Senát neměl za prokázané ani tvrzení žalující strany o údajném nekalosoutěžním jednání žalované, a to rovněž z důvodu nedostatku argumentů a důkazů předložených žalující stranou.

Senát se dále zabýval otázkou aplikovatelnosti jiných právních předpisů, než předpisů vnitrostátního práva, jež upravují ochranné známky a nároky z nekalé soutěže. Z argumentace senátu:

„Vzhledem k tomu, že Žalující strana vznesla mezi jinými i nárok na převod doménového jména, zabýval se Rozhodce otázkou, zda je tento nárok důvodný nejen z hlediska ochrany obchodní firmy, práv plynoucích z ochranných známek nebo ochrany před nekalosoutěžním jednáním, ale též z hlediska specifických norem evropského práva doménových jmen“⁵

„Jednou ze základních interpretačních metod soukromého práva je logická metoda za užití argumentu per analogiam. Není-li tedy v soukromém právu pro posouzení sporu

k dispozici typická zákonná úprava, lze užít úpravu, která se příslušnému skutkovému stavu co do svých subsumpčních podmínek nejvíce blíží.“⁶

Takovouto úpravu senát našel v čl. 21(1) Nařízení Komise (ES) č. 874/200, který stanoví, že Registrované jméno domény může být odebráno vhodným mimo-soudním nebo soudním postupem, pokud je totožné se jménem nebo zavádějícím způsobem podobné jméno, pro které existuje přednostní právo, a pokud toto jméno domény:

- a) jeho držitel zaregistroval, aniž by měl na toto jméno právo nebo oprávněný zájem, nebo
- b) bylo zaregistrováno nebo užíváno nikoli v dobré víře.“

Senát shledal, že použití článku 21(1) Nařízení per analogiam je v tomto případě přípustné, protože smyslem skutkové podstaty tohoto článku je postihnout specifický skutkový stav, kdy dochází ke kolizi subjektivních práv k různým označením a technické národy doménových jmen. Specifika doménových sporů přitom současná právní úprava vůbec nereflektuje, čímž dochází k pravé mezeře v právu⁷.

Z argumentace senátu:

„Rozhodce nevidí důvod k tomu rozlišovat pod toutéž jurisdikcí ohledně právního režimu mezi doménovými jmény registrovanými pod doménami první úrovně .CZ a .EU. Právě naopak - vyloučení aplikace evropského doménového práva na doménová jména pod národními doménami první úrovně členských států EU by bylo z podstaty věci diskriminační a bezdůvodně by omezilo část oprávněných subjektů v proporcionálním uplatnění specificky konstruovaných, legitimně založených, předvídatelných a z hlediska věcné působnosti speciálních nároků.“⁸

Při aplikaci pravidel v čl. 21(1) nařízení dospěl senát k závěru, že žalující strana prokázala práva k distinktivnímu označení zaměnitelnému s doménovým jménem, přičemž držitel doménového jména provedl jeho registraci, aniž by ke jménu měl právo nebo oprávněný zájem.

Závěrem lze k použité argumentaci dodat, že analogické použití evropských předpisů v rámci rozhodčích řízení může být inspirací nejen pro žalující strany, ale i pro strany žalované, zejména v oblasti argumentů užívání doménového jména v dobré víře a s oprávněným zájmem.

2 Srov. odst. 5 Nálezu.

3 Odst. 12 Nálezu.

4 Odst. 13 Nálezu.

5 Srov. odst. 19 Nálezu.

6 Srov. odst. 22 Nálezu.

7 Srov. odst. 23 Rozhodčího nálezu.

8 Odst. 26 Rozhodčího nálezu.